

סוכה מו

רבי יהודה אמר שמואל		רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן	
שבעה	יום אחד	שבעה	יום אחד
לולב	שוכה	שוכה	שוכה
מאי טעמא?	לולב דמפסקי לילות מימים - כל יומא מצוה באפיה נפשיה הוא, סוכה דלא מפסקי לילות מימים - כולהו שבעה כחד יומא אריכא דמו	סוכה דאורייתא - שבעה, לולב דרבנן - סגי ליה בחד יומא	שבעה

קושי על רבה בר בר חנה: מתיבי: העושה לולב לעצמו אומר ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. נטלו לצאת בו אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת לולב. ואף על פי שבירך עליו יום ראשון - חוזר ומברך כל שבעה. העושה סוכה לעצמו אומר ברוך שהחיינו וקיימנו כו'. נכנס לישב בה אומר אשר קדשנו במצותיו וצונו לישב בסוכה. וכיון שבירך יום ראשון - שוב אינו מברך.
 קשיא לולב אלולב, קשיא סוכה אסוכה!
תירוץ: בשלמא לולב אלולב לא קשיא;
 • כאן (הברייתא) - בזמן שבית המקדש קיים, כאן (ר' יוחנן לפי רבה בר בר חנה) - בזמן שאין בית המקדש קיים.
קושי: אלא סוכה אסוכה קשיא!
תירוץ: תנאי היא; דתניא:

רבי	חכמים
תפילין, כל זמן שמניחן מברך עליהן	אינו מברך אלא שחרית בלבד

פסיקה בעניין תפילין: אתמר, אביי אמר: הלכתא כרבי, ורבי אמר: הלכתא כרבנן.
דעה אחרת בפסיקה: אמר רב מרי ברה דבת שמואל: חזינא ליה לרבי דלא עביד כשמעתיה, אלא מקדים וקאי ועייל לבית הכסא, ונפיק ומשי ידיה ומנח תפילין ומברך. וכי איצטריך זימנא אחרינא - עייל לבית הכסא, ונפיק ומשי ידיה, ומנח תפילין ומברך. ואנן נמי כרבי עבדינן, ומברכין כל שבעה.
עוד פסיקה: אמר מר זוטרא: חזינא ליה לרב פפי, דכל אימת דמנח תפילין מברך. עוד פסיקה: רבנן דבי רב אשי, כל אימת דמשמשי בהו מברכי.

רבי יהודה אמר שמואל	רבי יהושע בן לוי	רבי יצחק	לולב
מצות לולב כל שבעה	יום ראשון, מצות לולב, מכאן ואילך מצות זקנים	כל יומא מצות זקנים <u>קושי</u> : ואפילו יום ראשון? והא קיימא לן דיום ראשון דאורייתא! <u>תירוץ</u> : אימא: בר מיום ראשון. <u>קושי</u> : אי הכי, היינו דרבי יהושע בן לוי! <u>תירוץ</u> : אימא: וכן אמר רבי יצחק.	

פסיקה של רב בעניין לולב שנלמד מחנוכה: ואף רב סבר כל שבעה מצות לולב. דאמר רבי חייה בר אשי אמר רב: המדליק נר של חנוכה צריך לברך, רבי ירמיה אמר: הרואה נר של חנוכה צריך לברך.

שאלה בעניין חנוכה: מאי מברך?

תשובה: אמר רב יהודה: יום ראשון, המדליק מברך שלש, הרואה מברך שתיים. מכאן ואילך, מדליק מברך שתיים ורואה מברך אחת.

שאלה: ומאי מברך?

תשובה: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר (של) חנוכה.

קושי: והיכן צונו?

תירוץ 1: מלא תסור.

תירוץ 2: ורב נחמן בר יצחק אמר: לא אביק וידיק.

פסיקה של רב נלמדת באופן אחר: רב נחמן בר יצחק מתני לה בהדיא, אמר רב: כל שבעה מצות לולב.

ברייטא בנושא סוכה: תנו רבנן: העושה סוכה לעצמו אומר ברוך שהחיינו כו', נכנס לישב בה אומר ברוך אשר קדשנו כו'. היתה עשויה ועומדת, אם יכול לחדש בה דבר - מברך, אם לאו - לכשיכנס לישב בה מברך שתיים.

פסיקה אחרת: אמר רב אשי: חזינא ליה לרב כהנא דקאמר להו לכולהו אכסא דקדושא.

ברייטא העניין ברכות על מצוות: תנו רבנן:

רבי יהודה	תנא קמא	היו לפניו מצות הרבה אומר:
מברך על כל אחת ואחת בפני עצמה	ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על המצות	

פסיקה: אמר רבי זירא ואיתימא רבי חנינא בר פפא: הלכתא כרבי יהודה. **הטעם לדברי ר' יהודה:** ואמר רבי זירא ואיתימא רבי חנינא בר פפא: מאי טעמא דרבי יהודה דכתיב **ברוך ה' יום יום**, וכי ביום מברכין אותו ובלילה אין מברכין אותו? אלא בא לומר לך: בכל יום ויום תן לו מעין ברכותיו, הכא נמי בכל דבר ודבר תן לו מעין ברכותיו.

עוד מימרה של ר' זירא או רבי חנינא בר פפא: בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם; מדת בשר ודם, כלי ריקן מחזיק, מלא אינו מחזיק, אבל מדת הקדוש ברוך הוא: מלא מחזיק, ריקן אינו מחזיק, שנאמר **והיה אק אנה תשמע** וגוי' אם שמוע - תשמע, ואם לאו - לא תשמע. דבר אחר: אם שמוע בישן - תשמע בחדש, ואם יפנה לבבך - שוב לא תשמע.

מיד תינוקות וכו'.

רבי יוחנן	ריש לקיש	אתרוג
בשביעי - אסור, בשמיני - מותר	אפילו בשביעי נמי מותר	
אפילו בשמיני אסורה	בשמיני מותר	סוכה
לכולי יומא אתקצאי	למצותה אתקצאי	במאי קא מיפלגי?
מיד תינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן. מאי לאו - הוא הדין לגדולים!	מיד התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן. תינוקות - אין, גדולים - לא!	קושי
לא, תינוקות דוקא	הוא הדין דאפילו גדולים, והאי דקתני תינוקות - אורחא דמלתא קתני	תירוץ

